

عنوان مقاله:

آمایش سرزمین در ایران

محل انتشار:

همایش ملی جغرافیا و آمایش سرزمین (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

آزاده امیری - عضو هیات علمی گروه جغرافیا دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهواز

آریتا کوشافر - عضو هیات علمی گروه محیط زیست دانشگاه آزاد اسلامی واحد اهواز

میترا شمخی - کارشناس ارشد اقلیم شناسی

خلاصه مقاله:

برنامه ریزی در ایران بر مبنای نظریات سرمایه داری طراحی شده است. به همین دلیل مناطق کشور به صورت نامتعادل توسعه یافته است و این امر یکی از دلایل افزایشی تضاد مناطق در سراسر کشور ما شد. در صورتی که قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران بحث عدالت اجتماعی و تعادل منطقه ای را صلاح کرد و این امر در سایه آمایش سرزمین و ساماندهی فضایی ارضا ملت مختلف و شناخت مشکلاتی نظیر رشد جمعیت در شهرها و گسترش فضائی شدید و بی ضابطه شهرهای بزرگ، تمرکز سرمایه در این شهرها و کم رنگ شدن فعالیت های بخش سنتی، بهره برداری مفرط از مناطق طبیعی که دارای توان کافی نبود یا متروک شدن بهینه هایی با توان بالا، امکان پذیر می باشد. آمایش سرزمین یا ساماندهی فضایی در واقع فرایندی پویا بود و تاثیر پیامدهای آن در طول زمان قابل درک و ارزیابی است. نظام آمایش سرزمین در ایران هنوز در مراحل اولیه تحول و تکوین بود، اما موفقیت این جریان مستلزم بازنگری روندهای گذشته، درک و شناخت مشکلات، قابلیت و توانهای بالقوه و بالفعل، ریشه یابی نواقص و توجه عمیق به فرصت ها و درک ابعاد مکانی و زمانی از وضعیت موجود می باشد.

کلمات کلیدی:

آمایش، آمایش سرزمین، استراتژی آمایش، تعادل منطقه ای، سازماندهی فضایی، نارسائیهای منطقه ای

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/242280>

